

РЕШЕНИЕ

№ 913

гр. София, 30.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на десети март през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Камелия Първанова

Членове: Георги Иванов
Димитър Мирчев

при участието на секретаря Невена Б. Георгиева
като разгледа докладваното от Камелия Първанова Въззивно гражданско дело
№ 20241000502149 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.258 и следв. от ГПК.

С решение № 1529/15.03.2024г, постановено по гр.д.№ 10825/2022г по описа на СГС, е осъдено МБАЛ „Доверие“, АД, с ЕИК 131372487, да заплати на основание чл. 49 ЗЗД, вр. чл. 45 от ЗЗД на Ц. Д. Г. , ЕГН ***** сумата в размер на 30 000лв. /тридесет хиляди/, частично предявена от общата сума в размер на 100 000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди вследствие на допусната лекарска грешка при операция на 10.10.2017г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 22.12.2021г. до окончателното плащане, като е отхвърлена исковата претенция за разликата над 30 000 лв. до предявения размер от 40 000 лв., частично от общата сума в размер на 100 000лв., като неоснователна. Осъдена е МБАЛ „Доверие“ АД да заплати на основание чл.78, ал.1 ГПК на Ц. Д. Г. сумата 4575лв. разноски пред СГС. Осъдена е Ц. Д. Г. да заплати на основание чл.78, ал.3 ГПК на МБАЛ „Доверие“ АД сумата от 1005,50 лв. – разноски по делото пред СГС.

Решението е обжалвано от МБАЛ „Доверие“, АД, чрез адв.Р.Р. от САК, в частта му, с която е уважена исковата претенция за разликата над 10 000лв. до 30 000лв., частично предявена от общата сума от 100 000лв. за обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху главницата от 22.12.2021г, с доводи, че е неправилно и необосновано. Възражава, че определеният размер е завишен и, че съдът не се е произнесъл по наведените възражения, както и не е изложил мотиви за кредитиране на оспорената съдебно-психиатрична експертиза, с което е допуснал процесуално нарушение. Позицията се на заключението на експертизата, че е установено, че ищцата е с повишена раздразнителност, ригидност по отношение на адаптация към нови взаимоотношения, нива на депресия и гранично ниво на тревожност, като към момента на изследването от вещото лице не са установени завишени тенденции на депресираност или тревожност, преживян тежък психически срив, както и не е установила, че е приемала медикаменти.

Позовава се, че свидетелските показания на дъщерята на ищцата следва да се отчитат при евентуална заинтересованост по смисъл на чл.172 ГПК, както и, че свидетелката е заявила, че не знае да има промяна в отношението на колегите на майка ѝ към нея и работата ѝ, че майка ѝ е продължила да ходи на почивки, но не и на планина, че заедно не са ходили, тъй като скоро е родила дете, внуче на ищцата, че ищцата има значителни промени в крака и походката, движи се бавно, но въпреки по-спокойно, навън се притеснява и продължава да ходи наведена и бавно. Сочи, че е установено, че ищцата често е напускала страната с цел почивка, че не е отсъствала често от работа с отпуск по болест, че през 2022г е претърпяла счупване на бедрената шийка и страда от остеопороза, от емболия и тромбоза на артерии на долните крайници, не са установени други извършвани рехабилитации.

Заявява, че не оспорва, че със сила на пресъдено нещо лекар-служител на ответната болница е допуснал лекарска грешка по време на извършена на ищцата операция, в резултат на което е претърпяла трайна увреда, като е спорно дали изплатеното обезщетение в размер на 50 100лв. е справедливо по размер и кореспондира с претърпените от ищцата неимуществени вреди, по което възражение първоинстанционният съд не се е произнесъл.

Поддържа, че следва да се отчете, че е поел отговорността за настъпилото увреждане, не е обжалвал първоинстанционното решение, изплатил е присъденото обезщетение, като с това е съдействал за възстановяването на ищцата.

Излага доводи, че ищцата не е изгубила трудоспособността си и доходите си, не е освидетелствана от ТЕЛК, не е настъпила промяна в социалните ѝ контакти. Относно установената промяна в походката ѝ от вещите лица, поддържа, че същата не е довело до загуба на двигателна активност, а само до невъзможност да ходи бързо и да тича.

Претендира да се отмени решението в обжалваната му част.

Ответната страна по жалбата-Ц. Д. Г. е оспорила въззивната жалба с доводи, че е неоснователна.

Депозирала е насрещна въззивна жалба срещу решението в частта му, с която е отхвърлена исковата ѝ претенция за разликата от 30 000лв. до 40 000лв., с доводи, че е занижено определеното обезщетение за претърпените неимуществени вреди. Поддържа, че следва да се съобрази невъзможността за пълно възстановяване, видимата съществена разлика в размера на двата ѝ крака, която прогресивно нараства, последвало падане и счупване на другия крак поради нестабилната походка, инфлационният индекс на цените след 2019г, възможността за настъпване на инвалидност.

Ответната страна по насрещната въззивна жалба-МБАЛ „Доверие“ АД е оспорила същата с доводи, че е неоснователна. Поддържа, че не следва да се съобразява последвалото падане на ищцата, тъй като същото не е резултат от настъпилото увреждане, а е резултат от други заболявания. Излага доводи, че е изплатил дължимото обезщетение на ищцата в размер на 50 100лв, както и 10 000лв., които са били върнати от пострадалата. Поддържа, че обезщетението следва да се съобрази с икономическата обстановка към датата на настъпване на увреждането.

Въззивните жалби са депозирани в законоустановения срок, от надлежни страни и против обжалваем съдебен акт, поради което са допустими. Разгледани по същество са неоснователни.

Ищцата по делото-Ц. Д. Г. е посочила в исковата молба, че на 09.10.2017г. е постъпила за лечение в МБАЛ „ДОВЕРИЕ“ АД, като оплакването ѝ било свързано с образуване с формата на топче, намиращо се в дясна ставна цепнатина, като изпитвала болка при допир до същото. Направени били само кръвни изследвания и назначена операция, която била извършена на 10.10.2017г. от д-р Ю. Б.. След операцията нямала чувствителност в долната част на крака, за което съобщила на лекуващия лекар, който я уверил, че ще се възстанови. Била изписана на 12.10.2017г. Към момента на изписването ѝ и

след това продължавала да няма усещания в долната част на крака. Придвигвала се с помощта на патерици, нямала стабилност в глезена изпитвала силни болки. Състоянието на ищцата се влошило и след преглед в „МЕДИКО ДЕНТАЛЕН ЦЕНТЪР ОРИОН“, където било направено изследване ЕМГ, е установено „периферно-стволова увреда на „ПЕРОНЕУС ДЕКС“ в областта на „КАПИТУЛУМ ФИБУЛЕ“, което е в следствие на извършената й операция в МБАЛ „ДОВЕРИЕ“ АД. В резултат на увреждането десният крак на ищцата от коляното надолу е с увреден нерв. Последвало лечение в през м. ноември 2017г. във ВМА-клиника по „ФИЗИКАЛНА и РЕХАБИЛИТАЦИОННА МЕДИЦИНА“, където е установена отточна дясна глезена става, оток в областта на оперативен цикатрикс в латералната горна 1/3 на дясна подбедрица, липса на дорзална флексия на дясното ходило и пръсти. Били потвърдени и вече констатираните данни от ЕМГ за увреда на десния фибуларен нерв след отстраняване на шваном. Въпреки проведената следоперативна рехабилитация и лечение състоянието й останало непроменено и на 01.03.2018г. в „МЕДИКО ДЕНТАЛЕН ЦЕНТЪР - ОРИОН“, било повторено първоначалното изследване ЕМГ, като резултатите потвърдили оставане на първоначалната увреда, въпреки проведеното лечение. Това било причината за пореден път на 16.05.2018г. да постъпи в „СПЕЦИАЛИЗИРАНА БОЛНИЦА ЗА РЕХАБИЛИТАЦИЯ -МЕСЕВРИЯ“, където били постигнати подобрения по отношение на възбудната и отпадна симптоматика, увеличаване на подвижността на сегмента. Навела е твърдения, че страда от причинената й увреда - физически болки и страдания от деня на операцията, които продължавала да търпи. Преживяла силен стрес и страх, че не може да върви нормално. Пострадал и социалният й живот, спряла да излиза с приятели, ежедневието й се променило и преминавало в болнични и рехабилитация. Наложило се да се учи да прохода отново. Посочила е, че с решение по гр.д. № 16970/19г. на СГС е бил уважен предявен от нея частичен иск с правно основание чл.49 ЗЗД, във вр. с чл.45, ал.1 ЗЗД за сумата от 50 100 лв., представляваща обезщетение за нанесените й неимуществени вреди вследствие на допусната лекарска грешка.

Изложила е доводи, че въпреки проведените терапии и рехабилитации, не само не е настъпило подобрение, а е настъпила необратимост на нанесената увреда на н. перонеус декс и пълна безчувственост на пръстите на крака. Поради настъпилата невъзможност за излекуване ежедневно търпи физически болки, не може да върви бързо и трябвало постоянно да внимава да не падне.

Претендирала е да бъде осъдена МБАЛ „ДОВЕРИЕ“ АД с ЕИК 131372487 на основание чл.49 от ЗЗД, във вр. с чл.45 ЗЗД, чл.86 ЗЗД да й заплати сумата от 40 000 лв., частично от общата сума в размер на 100 000лв., представляваща обезщетение за нанесените й неимуществени вреди вследствие на допусната лекарска грешка, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на увреждане – 22.12.2021г до окончателното плащане.

Ответната страна-МБАЛ „ДОВЕРИЕ“ АД, чрез адв.Р. Р. – САК, е оспорила предявеният частичен иск с доводи, че е неоснователен. Не е оспорила, че страните са обвързани от СПН на влязло в сила решение по гр.д. № 16970/19г. на СГС, с което ответното лечебно заведение е осъдено да плати на ищцата сумата от 50 100 лв., частично предявена от общата сума от 100 000 лева — обезщетение за нанесени неимуществени вреди, вследствие на допусната лекарска грешка, ведно със законната лихва от датата на увреждането - 10.10.2017 г. до окончателно изплащане, като е заплатил присъдената сума. Навела е довод, че така платеното обезщетение е справедливо и съответства на претърпените от ищцата неимуществени вреди, както и на икономическата обстановка в страната. Оспорила е твърдението на ищцата, че причинените й вреди по справедливост се оценяват на 100 000 лева. Възрадила е, че твърдените дискомфорт и измененията в походката при ищцата са в причинно –следствена връзка с процесното събитие. Оспорила е твърденията на ищцата, че продължава да чувства физически болки и страдания. По отношение на акцесорния иск за присъждане на законна лихва е възразила, че е нередовен, тъй като не е посочен претендиран

размер.

Изложила е доводи, че процесното събитие не се е отразило на трудоспособността на ищцата и тя продължава да работи, т.е. процесното събитие не е довело и не е причинило икономически неблагоприятни последици за ищцата. Ищцата е продължала да изпълнява трудовите си задължения, върнала се е на работа, което ѝ е позволило да се грижи за семейството си и не е довело до значителни икономически последици за нея.

С решението си първоинстанционният съд е осъдил МБАЛ „Доверие“, АД, с ЕИК 131372487, да заплати на основание чл. 49 ЗЗД, вр. чл. 45 от ЗЗД на Ц. Д. Г. , ЕГН ***** сума в размер на 30 000лв., частично предявена от общата сума в размер на 100 000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди вследствие на допуснатата лекарска грешка при операция на 10.10.2017г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 22.12.2021г. до окончателното плащане, като е отхвърлена исковата претенция за горницата над 30 000 лв. до предявения размер от 40 000 лв., частично от общата сума в размер на 100 000лв., като неоснователна и са присъдени разноски. В частта му, с която е уважена исковата претенция за сумата от 10 000лв., решението е влязло в сила като необжалвано.

Между страните по делото не се спори, че на 09.10.2017 г. Ц. Д. Г. е постъпила за оперативно лечение в ответната болница по повод оплакване от образуване странично на дясно коляно от три години, болезнено при допир и натиск. Видно от приетия Лист за преглед на пациент от 09.10.2017г. прегледът на ищцата е бил осъществен от д-р Ю. Б. и назначена терапия: оперативно лечение.

Безспорно е, че д-р Ю. Б. към месец октомври 2017 г. се е намирал в трудово правоотношение с ответната болница, изпълнявайки длъжността "лекар, ортопед-травматолог", с място на работа: МБАЛ "Доверие" АД, отделение по ортопедия и травматология.

Видно от приетата Епикриза по ИЗ №4808/17г. на 10.10.2017 г. на ищцата Ц. Г. е извършена операция, при която образуването – шваном е отстранено, като в оперативен протокол № 429/10.10.2017 г. е посочено, че е осъществена от д-р Б., заедно с екип от други специалисти от ответната болница.

След изписването ѝ от болницата, на 02.11.2017 г. ищцата посетила Медико-Дентален център Орион, където след извършени изследвания са били установени ЕМГ-данни за тежка периферно-стволова увреда на н.перонеус декс. в областта на капитулум фибуле и предно-коренчево засягане на нива Л4, Л5 в ляво и Ес1 двустранно./л.19 от делото/

Видно от Епикриза по ИЗ №38197/17г. на 10.11.2017 г. ищцата е постъпила в Клиника по „Физикална и рехабилитационна медицина“ отделение „Ранна болнична рехабилитация“ към ВМА - МБАЛ София за лечение на увреден малкопищялен нерв, при данни за увреда на десния фибуларен нерв след отстраняване на шваном на нерва. Проведена е до 17.11.2017 г. терапия, която включвала: кинезитерапия, електролечение, физикално лечение. /л.28 от делото/

Безспорно е, че през 2019г. ищцата е предявила срещу „МБАЛ Доверие“ АД, иск с пр. основание чл.49 във връзка с чл.45, ал.1 от ЗЗД за сумата от 50 100 лв., частично предявен от общо претендираната сума от 100 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от допуснатата лекарска грешка, ведно със законната лихва от датата на увреждането - 10.10.2017 г. до окончателното изплащане, като по частичния иск е образувано гр.д. № 16970/2019г. на СГС, ГО, I-6 състав.

С решение №266626/19.11.2021г., постановено по гр.д. № 16970/2019г. на СГС, I-6 състав МБАЛ „Доверие“, ЕАД, с ЕИК 131372487, е осъдена да заплати на основание чл.49 във връзка с чл.45 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД на Ц. Г. Г., ЕГН ***** , сумата от 50 100 лв. /петдесет хиляди и сто лв./, частично предявена от общата сума от 100 000 лв.,

представляваща обезщетение за нанесените ѝ неимуществени вреди, вследствие допусната лекарска грешка, ведно със законната лихва от датата на увреждането-10.10.2017г. до окончателното изплащане. /препис на л.6-л.11 от делото/, като решението е влязло в сила на 22.12.2021г. По делото не е спорно, че сумата от 50 100лв. е изплатена от ответното лечебно заведение на ищцата в периода 20.12.2021г. -18.03.2022г.

От заключение на комплексна съдебно-медицинска експертиза (КСМЕ) с вещи лица д-р В. М. М.– специалист невролог и д-р П. С. П. – специалист неврохирург, се установява, че след преглед на медицинската документация, че Ц. Г. на 09.10.2017г. е била прегледана в болница „Доверие“ от специалист ортопед и е поставена диагноза: Ганглион. При прегледа е било установено странично на дясна ставна цепка на коляното образование с големина на орех с мекоеластична консистенция, болезнено при палпация/опипване/.Предложена ѝ е операция и на 10.10.2017 г. е била приета. Същият ден се провела оперативната интервенция за отстраняване на образуването. Хистологичният резултат от 16.10.2017г. е шваном. След изписването ѝ, поради изтръпване в областта на подбедрицата и затруднени движения в десния глезен, на 02.11.2017г. ѝ е извършено електрофизиологично изследване/електромиографи ЕМГ/ при което е установена тежка периферно-стволова увреда на десния малкопищялен нерв/n.peroneus/.В периода 10.11.-17.11.2017г. е провела физиолечение във МБАЛ ВМА София без особен резултат. След консултация с невролог от 27.11.2017г. е започнато лечение с Нивалин по схема. Сочат, че е провела и консултация с неврохирург, който препоръчал провеждане на магнитно-резонансна томография на дясна коленна става. Изследването от 05.12.2017г. показало анатомично съхранен нерв с оток в него и с денервационен оток на мускулатурата по латералната страна на подбедрицата. Контролната електромиография от 06.12.2017г. е без промяна на описаните изменения в предишното изследване. След нов преглед от невролог на 01.03.2018г. е провела нов курс по схема с нивалин, неврологичният статус е без динамика към подобрение. При прегледа ѝ е извършено и ново електромиографско изследване/ЕМГ/-с персистиране на тежка периферно-стволова увреда на десния малкопищялен нерв. Новият преглед от неврохирург от 02.03.2018г. е установил липса на подобрение-както във функцията така и в електромиографията.В периода 16.05-23.05.2018г. е лекувана в Специализирана болница за рехабилитация МЦ „Месемврия“ с физикални процедури за увредата на нерва без съществено подобрение. Контролното ЕМГ изследване от 14.10.2020г. установило тежка периферно- стволова увреда на десния малкопищялен нерв/n.peroneus/.

Вещите лица са уточнили, че периферните нерви се състоят от снопчета нервни влакна/неврити. Сочат, че шваномите са доброкачествени тумори, произхождащи от швановите клетки по протежение на нерва. Те са най-честите тумори на периферните нерви при пациенти във възраст 30-50 години, с лек превес при жените, като честотата им е само 5%. Те са типично болезнени, бавно нарастващи, изолирани, плътни, обли образувания. При опипване/палпация/ се установява,че туморът може да се движи латерално, но не по дължина. Болката е в дерматомната зона на обхванатия нерв, но тя е с непостоянен и променлив признак. Шваномите растат вътре в нерва и въвличат външната му обвивка. Обоснован е извод, че при съмнение за такова новообразувание магнитно-резонансната томография е изследване на избор, но такова изследване на ищцата не е направено в ответната болница, преди операцията на 10.10.2017 г.

Въз основа на проверената медицинска документация, данните от проведените електромиографски изследвания и от извършения личен преглед, в заключението на КСМЕ е обосновано, че е налице причинно- следствена връзка между извършената операция и неврологичната симптоматика- плегия за дорзална флексия на дясното стъпало.

По въпроса дали към момена е налична все още констатираната увреда вещите лица са посочили, че са извършили преглед на ищцата на 18.01.2024 г. в МЦ Арго Медика-гр.

София, като са се запознали с електромиографско изследване на засегнатия нерв от 11.01.2024г. със заключение: Тежка периферностолова увреда на н. перонеус вдясно. При сравняване на резултатите от изследване на нерва през 2020г. вещите лица установяват влошаване на електрофизиологичните резултати, показващи пълна денервация. В продължение на 2 години след операцията ишцата е провеждала различни видове лечение за подобряване на парезата-физикална и медикаментозна стимулация, но констатираната увреда е дефинитивна и не подлежи на подобрене. Обосновано е, че се е влошило значително качеството на живот на ишцата, която в млада възраст се е занимавала със спорт, а сега е със стелажна походка и не може да тича или върви поради парализа на дясното стъпало.

От приетото неоспорено заключение на КСМЕ се установява, че диагнозата при Ц. Д. Г. от епикризата е ганглион, като хистологичният резултат е шваном. При операцията от 10.10.2017г. е увреден малкопищялният клон/n.peroneus communis/ на седалищния нерв. Пояснено е, че седалищният нерв/n.ishiadicus/ е най-дългият и дебел нерв в човешкото тяло. Той е пряко продължение на кръсцовия сплит/plexus sacralis/ и съдържа нервните корени от L4,L5 до S3/четвърти и пети поясен и първите три кръстни/. В проксималния ъгъл на задколянната ямка той се разделя на давата си крайни клона-голямопищялният нерв/n.tibialis/ и общия малкопищялен нерв/p. peroneus communis/. Последният се извива около главата на малкопищялната кост/fibula/ и се разпада на двата си крайни клона-повърхностен и дълбок. Тези клонове инервират кожата на латералната повърхност на подбедрицата до глезена и медиалния ръб на палеца и останалите пръсти на стъпалото, дълбокият клон инервира предната и латерална група. Обоснован е извод, че при увреда на малкопищялният/п.регопеиз/нерв и мускулната хипотрофия на част от мускулите на подбедрицата, инервирани от него, настъпва затруднение в походката. При ходене трупът се носи за много кратко време само от единия долен крайник, който се нарича поддържащ или стоящ. Другият крайник, означаван като придвижващ или прехвърлящ, се премества напред и прави една крачка, след което се докосва до земята и става стоящ. След изместването си напред крайникът, при извършване на крачката, се приближава към земята и се допира до нея отначало с петата, а след това последователно с латералния ръб на ходилото, с участието на главите на предноходилните кости и пръстите. Когато стоящият крак се повдига, за да направи крачката и се превръща в придвижващ се, най-напред от земята се отдръпва петата му, а след това големият пръст. При увреда на малкопищялният нерв, поради невъзможна дорзална флексия на ходилото и пръстите, болният свива силно крака си в коляното и го спуска с пляскане на стъпалото. При наличие на такава увреда е затруднено до невъзможност тичането и бързото ходене.

При изслушването им в съдебното заседание на 30.01.2024г. вещите лица са уточнили, че при ишцата има пълна денервация на засегнатия нерв, като въпреки положените усилия за подобряване на проводимостта на нерва няма никакво възстановяване. Проведените многобройни физиотерапевтични и рехабилитационни процедури са без ефект. И външно засегнатият крак има разлика и е по-слаб от другия, като и външната деформация е в причинно-следствена връзка с операцията.

В приетото заключение на съдебно психологична експертиза с в.л. Д. Р. – психолог е обосновано, че към настоящия момент ишцата все още преживява случилото се като травматично, тъй като то силно е повлияло на ежедневната ѝ рутина. Ограничило е физическата ѝ активност, социалните контакти, заниманията ѝ със спорт, приятелския ѝ кръг, като това е рефлектирало в завишаване на нивата на тревожност и е внесло известна депресивност в психоемоционалното ѝ състояние. Настъпилата увреда съвпада с един по-наситен на промени в интрапсихичен план период, като навлизане в менопаузата, което провокира ишцата към една по-завишена сензитивност, изострена чувствителност, известен физиологичен дискомфорт откъм засилване на тревожността и проблеми със съня, които са били отключени от случилото се. В този деликатен период, ако ишцата не е преживяла

всички тези следоперативни травматични епизоди, довели до известна самоизолация, малоценностни изживявания, несигурност, отнемане на собствената ѝ независимост и автономност, би го преминавала през него по-плавно и с по-голямо спокойствие и баланс.

В заключението на психологичната експертиза е обоснован извод, че благодарение на волята си, ищцата е продължила да се реализира ефективно в професионалната си сфера и дълго време се е съпротивлявала да приеме, че инвалидизирането ѝ е необратимо. Към настоящия момент, макар и да са изминали няколко години от случилото се, се диагностицира непреработен посттравматичен стрес, за чието преодоляване ищцата има нужда от психотерапевтична подкрепа.

По делото са ангажирани гласни доказателства чрез разпит на свидетелката Д. Д.-дъщеря на ищцата, която е дала показания, че майка ѝ понесла тежко операцията, направена през м.октомври 2017г. Не можела да си свива крака и имала силни болки. Ходела на всевъзможни терапии – физиотерапия, иглотерапия. Първоначално ѝ казали, че периодът за възстановяване е 6 месеца, после година, две. При последната физиотерапия, докторката ѝ казала, че повече няма какво да се направи. През целия период на лечение ищцата се тревожела и изпитвала страх. Майка ѝ многократно е падала, защото всяко стъпване на неравност е предпоставка да падне. Преди две години се подхлъзнала с увредения крак и счупила другия крак и тазобедрна става. Не можела да облече пола или рокля, заради разликата в двата крака, която е доста забележима. Вече не можела да шофира, защото не ѝ е възможно да настъпва педала с увредения крак. Наложило се да се откаже от разходките в парка и планината. Придвижвала се много бавно и ставала много рано, за да стигне навреме за работа. Вече имала внуче, но рядко излизала с него, защото не можела да бута детската количка.

С оглед на установената фактическа обстановка, въззивният съд приема от правна страна следното:

По делото е предявен иск с правно основание чл.45 ЗЗД за деликтна отговорност, за уважаването на който следва да се установи дали ответникът е извършил противоправно действие, дали са причинени вреди, които да са в причинна връзка с действието, които въпроси са спорни между страните, както и да е налице вина от извършителя на действието. Сочи деликтно основание на отговорността, в който смисъл е и съдебната практика-Решение №1228/18.12.2008г на ВКС по гр.д.№ 4894/2007г, V ГО, ГК. Анализирайки ЗЗ, ЗЛЧ и Правилата за добра медицинска практика съделната практика дефинира понятието „лекарска грешка” като всяко неизпълнение на професионалните задължения на лекар за и при извършване на изследвания, консултации, лечение и др. медицински дейности, което се намира в противоречие с утвърдените от медицинската наука и практика методи и технологии, с медицинските стандарти, утвърдени по реда на чл.6, ал.1 от ЗЛЗ и Правилата за добра медицинска практика, с основните принципи на правото на медицинска помощ-своевременност, достатъчност и качество на медицинската помощ, в резултат на което е причинено увреждане.

Между страните по делото не се спори по отношение на наличието на противоправно поведение от служител на ответника, настъпването на вредата, както и, че следва да се ангажира отговорността на ответника. Спори се относно размера на обезщетението за причинените неимуществени вреди.

Въззивният съд приема, че предявената искова претенция е по чл.49 вр. с чл.45 ЗЗД за заплащане на сумата от 40 000 лв., частично от общата сума в размер на 100 000лв., представляваща обезщетение за нанесените ѝ неимуществени вреди вследствие на допуснатата лекарска грешка, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на увреждане – 22.12.2021г до окончателното плащане. Същата е частичен иск за парично вземане от общата сума от 100 000лв., като твърденията за продължаващи болки и страдания, като твърдяното влошаване, следва да се отнесе към обема на вредите.

Съгласно задължителните указания в Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2019г. по тълк.д. № 3/2016г., ОСГТК на ВКС решението по уважен частичен иск за парично вземане се ползва със сила на пресъдено нещо относно правопораждащите факти на спорното субективно материално право при предявен в друг исков процес иск за защита на вземане за разликата до пълния размер на паричното вземане, произтичащо от същото право. В случаите, когато предмет на последващия иск за съдебна защита е разликата /остатъка/ от вземането, се касае до същото субективно материално право, същото вземане, но в останалия незааявен с предявения преди това частичен иск обем. По двата иска се претендира едно и също вземане, но в различен обем, различни части. Предвид правоустановяващото и преклудиращото действие на СПН е недопустимо в последващия исков процес за остатъка от вземането да се спори относно основанието на вземането и правната му квалификация.

За определяне на размера на обезщетението за неимуществените вреди следва да бъде съобразено ППВС № 4/1968 г., т.11, съгласно което същите се определят от съда по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД е свързано с преценката на обективни обстоятелства: характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания.

Съдът съобразява, че ищцата е била на 45 години към датата на увреждането, в активна трудоспособна възраст, като е била обездвижена. Тежестта на полученото увреждане е тежка периферностволова увреда на н. перонеус вдясно, провежданите в продължение на 2 години след операцията различни видове лечение за подобряване на парезата на дясното стъпало - физикална и медикаментозна стимулация, настъпилото влошаване - изразяващо се в пълна денервация на засегнатия нерв, доказано с ЕМГ през. м.01.2024г. Не е възможно възстановяване на получената пареза и не може да настъпи подобрене. Претърпяла е силни болки и страдания, променила е начина си на живот, ограничена е физическата ѝ активност, невъзможно е да тича или върви бързо поради парализа на дясното стъпало.

Възраженията, че не следва да се кредитира заключението по съдебно психиатричната експертиза е неоснователно, тъй като използваните методи за оценка от вещото лице за достигане до изводите му, изискват специални познания, поради което същите не могат да бъдат ревизирани. Изводите му са обосновани и от същите се установява, че пострадалата е с повишена раздразнителност, ригидност по отношение на адаптация към нови взаимоотношения, нива на депресия и гранично ниво на тревожност, като няма завишени тенденции на депресираност или тревожност, преживян тежък психически срив.

Възраженията, че не следва да се кредитират свидетелските показания поради евентуална заинтересованост на свидетелката по чл.172 ГПК са неоснователни, тъй като сочените болки и страдания на ищцата се подкрепят от изводите на вещите лица. Относно социалната изолация на ищцата се установява, че с оглед настъпилото увреждане и невъзможност за пълна двигателна активност е довело до ограничения в живота ѝ, макар и да няма пълно обездвижване и същата да е продължила да пътува и да полага труд. Относно възраженията, че другите заболявания са допринесли за падането на пострадалата след увреждането ѝ при операцията следва да се отчете, че вещото лице д-р М., при изслушването му съдебно заседание, е заявило, че остеопорозата не засяга активността на долните крайници или да води до скованост, тъй като е тиха болест, не протича с болка, като е възможно такава, ако има фрактура, каквато не е установена. За емболията и тромбозата също няма данни да са допринесли за последващото падане на ищцата.

Въз основа на изложените съображения съдът приема, че общо обезщетение в размер на 80 100лв. е справедливо обезщетение за претърпените неимуществени вреди, поради което настоящата искова претенция по чл.49 ЗЗД вр. с чл.45 ЗЗД следва да бъде уважена за сумата от 30 000лв., като за разликата до 40 000лв. следва да се отхвърли като

неоснователна.

Като е достигнал до същите правни изводи, първоинстанционният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено на осн. чл.271, ал.1 ГПК

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал.3 ГПК следва да бъде осъдена МБАЛ „Доверие“, АД, с ЕИК 131372487, да заплати на Ц. Д. Г., ЕГН ***** сумата от 1250лв. за разноски за адвокатско възнаграждение.

Следва да бъде осъдена Ц. Д. Г., ЕГН ***** да заплати на МБАЛ „Доверие“, АД, с ЕИК 131372487 сумата от 300лв. за разноски за адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1529/15.03.2024г, постановено по гр.д.№ 10825/2022г по описа на СГС, В ЧАСТТА му, с която е осъдено МБАЛ „Доверие“, АД, с ЕИК 131372487, да заплати, на основание чл. 49 ЗЗД, вр. чл. 45 от ЗЗД на Ц. Д. Г. , ЕГН ***** сума за разликата от 10 000лв. до 30 000 /тридесет хиляди/лв., частично предявена от общата сума в размер на 100 000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди вследствие на допуснатата лекарска грешка при операция на 10.10.2017г., ведно със законната лихва върху главницата считано от 22.12.2021г. до окончателното плащане, и в частта, с която е отхвърлена исковата претенция за разликата от 30 000лв. до 40 000лв., ведно със законната лихва и присъдените разноски.

В необжалваната му част решението е влязло в сила.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.3 ГПК МБАЛ „Доверие“, АД, с ЕИК 131372487, ДА ЗАПЛАТИ на Ц. Д. Г., ЕГН ***** сумата от 1250лв. за разноски за адвокатско възнаграждение за пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 ГПК Ц. Д. Г., ЕГН ***** ДА ЗАПЛАТИ на МБАЛ „Доверие“, АД, с ЕИК 131372487 сумата от 300лв. за разноски за адвокатско възнаграждение за пред въззивната инстанция.

Решението може да се обжалва пред ВКС на РБългария в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____